

Преюдициални въпроси

1. Разпоредбите на Договора за ЕО относно принципа на свободно установяване (член 49 член 49 ДФЕС), принципа на равно третиране (член 54 ДФЕС) и принципа на свободно движение на капитали (член 56 ДФЕС) допускат ли освобождаване от данък върху дивидентите, което унгарската правна уредба предоставя в полза на установен в Унгария получател на дивиденти

а) при условие, че получателят на дивиденти, който не е местно лице, е освободен от данък върху дивидентите единствено ако отговаря на определени законови изисквания, а именно: в момента на разпределяне (изплащане) на дивидентите неговото участие (а когато става дума за акции — частта от неговите поименни акции) в дружествения капитал на дружеството, което е местно лице, да е в размер най-малко 20 % за период поне от две последователни години, предвид обстоятелството, че когато участието в размер на най-малко 20 % е налице в продължение на по-малко от две последователни години, разпределящото дивидентите дружество не е длъжно да удържа данък върху дивидентите, и дружеството, което получава дивидентите, а в случай на безналично плащане — дружеството, което разпределя дивидентите, не е длъжно да плати посочения данък при подаване на данъчната си декларация, ако друго лице или лицето, което разпределя дивидентите, е гарантирало прашането на данъка

б) и когато получателят на дивидентите, който не е местно лице, не отговаря на изискванията за освобождаване от данъка съгласно националната правна уредба, т.е. когато в момента на разпределяне (изплащане) на дивидентите неговото участие (а ако става дума за акции — частта от неговите поименни акции) в капитала на дружеството, което е местно лице, е под изискуемия законов минимум от 20 % или когато посоченият процент участие не е бил налице в продължение поне на две последователни години, или пък когато участието от 20 % е било налице за по-малко от две последователни години, ако плащането на данъка не е гарантирано от трето лице или от лицето, което разпределя дивидентите?

2. Щеше ли отговорът на въпрос 1, буква б) да бъде различен, т.е. върху него би ли повлияло и евентуално в каква степен обстоятелството, че:

а) докато получателят на дивиденти, който е местно лице, е освободен от данък върху дивидентите в съответствие с унгарската правна уредба, данъчната тежест на получателя на дивиденти, който не е местно лице, зависи от това дали следва да се приложи Директива [90/435/ЕИО на Съвета от 23 юли 1990 година относно общата система за данъчно облагане на дружества майки и дъщерни дружества от различни държави членки] или Спогодбата [между Великото херцогство Люксембург и Република Унгария за избягване на двойното данъчно облагане в областта на данъците върху доходите и данъците върху имуществото, подписана на 15 януари 1990 г. в Будапеща],

б) докато получателят на дивиденти, който е местно лице, е освободен от данък върху дивидентите в съответствие с унгарската правна уредба, в зависимост от разпоредбите на националното право на държавата по регистрацията на получателя на дивиденти, който не е местно лице, последният може или да приспадне посочения данък от дължимия от него данък в държавата по регистрацията или в крайна сметка трябва да понесе данъчната тежест на данъка върху дивидентите?

3. Може ли националната данъчна администрация да се позове на член 65 ДФЕС, параграф 1 (предишен член 58 ЕО, параграф 1) и на предишния член 220 ЕО, за да избегне служебното прилагане на общностното право?

Преюдициално запитване, отправено от Rechtbank Middelburg (Нидерландия) на 20 март 2012 г. — Y.S./Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel

(Дело C-141/12)

(2012/C 157/04)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Rechtbank Middelburg

Страни в главното производство

Жалбоподател: Y.S.

Отговорник: Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel

Преюдициални въпроси

1. Данните, съдържащи се в проекта за решение относно заинтересованото лице и отнасящи се до това лице, следва ли да се считат за лични данни по смисъла на член 2, буква а) от Директива 95/46 (¹)?

2. Правният анализ, съдържащ се в проекта за решение, представлява ли лични данни по смисъла на споменатата разпоредба?

3. В случай че Съдът на Европейския съюз потвърди, че описаните по-горе данни представляват лични данни, следва ли администраторът или съответният орган да остави и достъп до тези лични данни на основание член 12 от Директива 95/46 и член 8 от Хартата на ЕС (²)?

4. Може ли във връзка с това заинтересованото лице също така да се позове пряко на член 41, параграф 2, буква б) от Хартата на ЕС и, ако това е така, следва ли съдържащата се в него формулировка „като се зачитат легитимните интереси, свързани с поверителността“ [на процеса на вземане на решение] да се тълкува в смисъл, че поради тази причина може да бъде отказан достъп до проекта за решение?

5. В случай че заинтересованото лице подаде молба за достъп до проекта за решение, администраторът [на лични данни], съответно [надзорният] орган следва ли да предостави на разположение на това лице копие на този документ, за да удовлетвори правото на последното да получи съответната информация?

(¹) Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (ОВ L 281, стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10).

(²) Харта на основните права на Европейския съюз (ОВ С 364, 2000 г., стр. 1; публикувана на български език в ОВ С 303, 2007 г., стр. 1).

Иск, предявен на 26 март 2012 г. — Европейска комисия/Федерална република Германия

(Дело C-146/12)

(2012/C 157/05)

Език на производството: немски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: Р. Hetsch и G. Braun)

Ответник: Федерална република Германия

Искания на ищеца

- да се установи, че Федерална република Германия не е привела в сила необходимите закони, подзаконови и административни разпоредби, за да се съобрази с член 1, член 2, член 4, параграф 2, член 5, параграфи 2, 5, 6 и 8, член 6, параграфи 1, 2, 3, 9 и 10, членове 7, 8 и 9, член 11, параграфи 4 и 5, член 12, член 13, параграф 5, членове 15, 16 и 17, член 18, параграфи 1, 2, 4 и 5, член 19, параграф 3, членове 20—27, член 28, параграфи 4 и 6, членове 32—35 от Директива 2008/57/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година относно оперативната съвместимост на железопътната система в рамките на Общността (¹), както и с приложения I—IX към тази директива, или не е уведомила Комисията за това,
- поради неизпълнение на задълженията ѝ да уведоми Комисията за мерките по транспониране на Директивата Федерална република Германия да бъде осъдена на основание член 260, параграф 3 ДФЕС да заплаща периодична имуществена санкция от 215 409,6 EUR дневно по сметка „Собствени ресурси на Европейския съюз“,
- Федерална република Германия да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Срокът за транспониране на Директивата е изтекъл на 19 юли 2010 г.

(¹) ОВ L 191, стр. 1.

Преюдициално запитване, отправено от Högsta domstolen (Швеция) на 29 март 2012 г. — Eva-Marie Brännström и Rune Brännström/Ryanair Holdings plc

(Дело C-150/12)

(2012/C 157/06)

Език на производството: шведски

Запитваща юрисдикция

Högsta domstolen

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Eva-Marie Brännström и Rune Brännström

Ответник: Ryanair Holdings plc

Преюдициални въпроси

1. Включва ли отговорността на превозвача за вреди, причинени от закъснение по член 19 от Конвенцията от Монреал, и случаите, когато пристигането на пътниците по местоназначение е забавено в резултат от непревеждането на полет? Има ли значение моментът на отмяна на полета, например след регистрация на пътниците?
2. Възможно ли е технически проблем на летището, който самостоятелно или заедно с метеорологичните условия прави приземяването невъзможно, да съставлява „извънредно обстоятелство“ по член 5, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 261/2004 (¹)? Има ли значение за преценката какво представлява това обстоятелство фактът, че превозвачът вече е бил запознат с техническия проблем?
3. Ако отговорът на първия въпрос по точка 2 е положителен, какви мерки трябва да вземе превозвачът, за да избегне задължението за плащане на обезщетение по член 5, параграф 3 от Регламента?
 - Може ли и ако може, при какви условия и в какъв обхват да бъде задължен превозвачът да разполага с допълнителни ресурси, например самолети или екипажи за извършването на полет, който в противен случай би трябвало да се отмени, или за осъществяването на полет вместо друг, отменен полет?
 - Може ли превозвачът да бъде задължен да предложи на пътниците премаршрутиране по член 8, параграф 1, буква б) [от Регламента]? В такъв случай какво е задължението по отношение на превода, например във връзка с момента на заминаване и използването на други превозвачи?